

“Això és com el desembarcament de Normandia”

Quan falta poc més d'una setmana per a la cita de Fresno, parlem amb Ramon Basiana, president de la Federació Catalana de Patinatge (FCP). D'entrada, ens explica les passes que s'han fet per aconseguir el reconeixement internacional:

—Hem assistit als campionats del món de cada modalitat (hoquei patins, patinatge artístic, patinatge de velocitat i hoquei en línia), hem parlat amb els països i explicat el nostre projecte i què podem aportar al concert internacional, demanant-los que valoressin si és positiu o negatiu.

—Perquè hi ha coses a aportar...

—Sí. En hoquei patins, però també en patinatge artístic, som una potència forta. En les altres dues modalitats anem tenint bons resultats. Som un potencial esportiu dins del patinatge i el que volem i pretenem és no quedar-nos tancats en nosaltres mateixos, sinó que això vagi creixent a tot arreu, perquè com més creixi, més creixerem nosaltres.

—El reglament de la Federació Internacional permet que hi participin nacions sense estat...

—Clar, si no, no ens haguessin reconegut provisionalment: si ho han fet és perquè el reglament ho permet. Però, a més, hem de tenir en compte que les grans federacions mundials —d'atletisme, de futbol, de natació, de bàsquet...— tenen, cadascuna, molts països sense estat reconeguts. Per tant, no estem inventant res.

—La final del Mundial B és prou significativa, en aquest sentit, amb una final Catalunya-Anglaterra.

—Exacte. Dels quatre primers classificats d'aquest Mundial B, tres eren països sense estat.

—Quina relació hi ha entre la vostra federació i l'espanyola?

—Nosaltres estem afiliats a la Federació Espanyola. I no tenim cap intenció de marxar ni de deixar-los de banda i que s'espavilin pel seu costat. Hi volem continuar col·laborant. Òbviament, a partir del dia 26 ells poden prendre la decisió que vulguin treballar amb nosaltres, de la mateixa manera que nosaltres podríem prendre la nostra decisió envers ells.

—Des de la Federació Espanyola s'han sentit declaracions bastant fortes...

—Si creuen que nosaltres no hem d'estar reconeguts dins la Federació Internacional, que lluitin per evitar-ho és lícit. Jo penso que nosaltres aportem frescor i molta molta il·lusió. I ells l'únic que aporten en aquest debat és la negació: sempre dir el “no poden ser reconeguts”, “les lleis espanyoles impedeixen...”, etc. Però no estem parlant de lleis espanyoles, sinó del fet que la FCP és un ens privat i que, com a tal, pot arribar a qualsevol acord amb qualsevol altre ens privat.

—No gosarà fer cap predicció...

—Ni predicció ni dir qui està a favor nostre o qui ens ha garantit el vot. Hem de ser molt prudents.

—Fins a quin punt determinats àmbits de l'estat poden estar pressionant?

—No ho sabem, si pressionen o no. Però ho sabrem. El que està clar és que el Govern espanyol s'ha compromès davant de les Corts a dir que ells, com a govern, no farà res per anar en contra de la FCP. Això està dit, i és al diari de sessions. També diu que donarà el seu suport a la Federació Espanyola de Patinatge, i ja hi estem d'acord: de la mateixa manera que nosaltres tenim el suport del Govern de Catalunya. Però, més enllà d'això, la lluita ha de ser de federació a federació: en el moment que s'hi involucrés l'estat, nosaltres senzillament estariem en inferioritat de condicions i ells, mentint. Però si ells hi han intervingut a aquest nivell, ho sabrem al seu moment, i ho farem públic perquè es conegui.

—Seria una mica estrany que, havent-hi l'acceptació provisional i sent la selecció catalana la campiona del món en el Mundial B, ara diguessin que no pot continuar participant...

—Bé, seria voler excloure políticament una federació que s'ha guanyat el dret amb la competició esportiva. I seria realment trist.

—Com valora que l'hoquei patins estigui ara al centre de l'actualitat informativa?

—L'objectiu de la FCP és difondre al màxim les seves modalitats i promocionar el nostre esport. I això s'ha donat. I no només aquí, perquè de reconeixement esportiu sempre n'hem tingut, sinó també fora del Principat, hem estat portada en diaris de l'estat. Esperem que, passi el que passi el dia 26, ells agafin el compromís de promocionar l'esport i el patinatge pel qual tant s'han preocupat i que tant han tingut a la seva ment en els darrers temps.

—Sona una mica irònic, això.

—Home! És que no saben ben bé ni qui som. Si els preguntéssim què és l'hoquei potser s'equivocarien i tot! Confonen el nom de la Federació: diuen “Federació Catalana d'Hoquei” i nosaltres som de Patinatge. La d'hoquei és la d'hoquei herba.

—Perspectives de futur?

—Hem de tenir esperança. Això és com el desembarcament de Normandia: nosaltres som la primera barca que està arribant a la platja, ens estan bombardejant... Si toquem terra, posarem la primera bandera i donarà força a les altres barques. I si ens enfonsen, hi ha seixanta barques més que vénen al darrere. I alguna o altra entrarà, això segur.

Costi el que costi. Hem d'arribar a normalitzar aquesta situació. El problema és la incertesa, i la por que tenen a aquest debat. Quan es va plantejar l'estat de les autonomies, hi va haver un cop d'estat. I ara, 25 anys després, ningú no ho qüestiona. D'aquí a cinc o deu anys ningú no qüestionarà un Catalunya-Espanya d'hoquei patins.

“D'aquí a cinc o deu anys, ningú no qüestionarà un Catalunya-Espanya d'hoquei patins”

N. C.